

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A ködös átkelés**

1. A ködös átkelés

Mirella

A strázsa elnehezült léptekkel lépett közelebb, kormos lámpását egészen Mirella arcába tolva. Olcsó pálinka és savanyú káposzta szaga áradt belőle, amint végigmérte a bakon ülő nőt.

– Hova-hova ilyen kora hajnalban, menyecske? – mormogta gyanakvóan, miközben a szekér ponyvája felé sandított. – A vámháznál még a madár se jár.

Mirella teátrális sóhajjal kulcsolta össze a kezét, s szemeit az égre emelte.

– Jaj, tekintetes vitéz uram! A jó szerencse hozta kigyelmedet! – csicseregte mézesmázos, rekedtes hangon. – A szegény öcsémet viszem a városi kuruzslóhoz, mert úgy rázza a hideglelés, mint a nádszálat a vihar! Ha kelmed közelebb hajol, még elkapja ezt a fekete nyavalyát!

Ezzel a lendülettel megemelte a pokróc szélét, ahonnan Borda fojtott, hörgő morgása hallatszott – a fekete jószág zseniálisan alakította a haldokló, veszett beteget. A strázsa a lámpás fényköréből rémülten hőkölt hátra két lépést, és a fegyverét szorosabban magához szorítva köpött egyet a sárba.

– Ördög vigye a nyavalyátokat! – horkantott a katona, és a városszéli sorompó felé intett a dárdájával. – Takarodjatok innen, mielőtt rám hozzátok a rontást!

Mirella nem várt másodszori felszólításra. Csettintett a gyeplővel, a kordé pedig halk nyikorgással gördült át a fakapun, egyenesen a sűrű párahullámok közé.